

Arrest

nr. 132 708 van 3 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 17 september 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 9 augustus 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 september 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DENYS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart van Turkse nationaliteit te zijn. Zij houdt voor dat zij geboren is op 18 mei 1994.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 19 februari 2013 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie indiende als echtgenote van een Belgisch onderdaan.

1.2. Verzoekster zou op 25 juli 2011 in het huwelijk zijn getreden met Y.Y.

1.3. Op 9 augustus 2013 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing.

De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, s" lid gelezen in combinatie met artikel 69ter¹ van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.02.2013 werd ingediend door:

Naam: Y.

Voorna(a)m(en): F. Nationaliteit: Turkije Geboortedatum: 18.05.1994 Geboorteplaats: B.

Identificatienummer in het Rijksregister:^{2(...)}

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:³

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Artikel 40bis, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd': 1°: de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt'.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: 'de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van de Belg, voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hen voegen.'

Verder in artikel 40ter wordt gesteld: 'Voor wat betreft de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar'.

Aangezien betrokkene nog geen 21 jaar, is voldoet zij niet aan de voorwaarde van artikel 40bis, §2, 1° en 40ter.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het eerste middel voert de verzoekende partij de schending van: *"Schending van artikel 42, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), juncto artikel 10.1 richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden."*

Het middel luidt als volgt:

"Op de bijlage 19ter wordt aangeduid dat verzoekster binnen de 3 maanden volgende documenten moet voorleggen: nihil.

Krachtens artikel 42, § 1, eerste lid Vreemdelingenwet wordt het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag erkend aan de Unieburger en zijn familieleden overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Hoewel deze wetsbepaling verwijst naar de Unieburger en zijn familieleden is, bij gebreke aan een specifieke wetsbepaling betreffende de duur van de termijn waarin verwerende partij moet beslissen inzake een verblijfsaanvraag door een familielid van een Belg, artikel 42, § 1, eerste lid tevens van toepassing op de familieleden van een Belg, zoals verzoekster.

Dit artikel dient, zoals elke interne wetsbepaling die een Europese bepaling omzet, in overeenstemming te zijn met het Europees recht. Dit is des te meer zo nu artikel 42, § 1 zelf stelt dat het recht op verblijf wordt toegekend overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen.

Artikel 42, § 1 is de omzetting in Belgisch recht van artikel 10.1 richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004.

In de "Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG van 2 juli 2009, COM (2009)313 definitief, schrijft de Commissie op blz. 8 het volgende:

"De verblijfskaart moet worden afgegeven binnen zes maanden na de indiening van de aanvraag. Deze termijn moet worden uitgelegd tegen de achtergrond van artikel 10 van het EG -Verdrag, waarbij de maximumtermijn van zes maanden alleen gerechtvaardigd is wanneer bij de behandeling van de aanvraag redenen van openbare orde spelen".

Artikel 42, § 1, eerste lid bepaalt niet dat de beslissing wordt genomen binnen de 6 maanden, maar wel "zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden" na de datum van de aanvraag¹.

De aanvraag werd ingediend op 19 februari 2013 en de beslissing werd genomen op 9 augustus 2013, hetzij na een termijn van 5 maanden en 18 dagen.

Er zijn hier geen redenen van openbare orde. Het gaat bovendien om een buitengewoon eenvoudig dossier, daar de enige ingeroepen grond voor de weigering de te jonge leeftijd van verzoekster is. Volgens de bijlage 19ter dienden er geen bijkomende documenten aan de gemeente afgegeven te worden.

Door in deze omstandigheden slechts te beslissen na een termijn van 5 maanden en 18 dagen, d.w.z. op 12 dagen van het einde van de termijn, wordt artikel 42, § 1, eerste lid voornoemd geschonden, zowel op zichzelf beschouwd als in het licht gelezen van artikel 10.1 voornoemd."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"De verwerende partij merkt op dat de verzoekende partij geen belang heeft bij het door haar ingediende beroep.

In toepassing van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet dient de verzoekende partij minimum eenentwintig jaar oud te zijn om een recht op gezinshereniging laten gelden.

De verzoekende partij is geboren op 18.05.1994, en aldus 19 jaar oud.

Indien de beslissing zou worden vernietigd (quad non), dan zou de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zich gedwongen zien opnieuw vast te stellen dat de verzoekende partij, overeenkomstig de huidige wettelijke bepalingen, geen recht op gezinshereniging kan laten gelden.

Terwijl art. 40ter Vreemdelingenwet voorziet:

(...)

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3 ° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1 ° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3 ° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III Titel VIII Hoofdstuk II Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden. "

De vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij geen enkel voordeel verschaffen.

In dezelfde zin :

"2.2.1. In beginsel wordt aanvaard dat de verzoekende partij die op afdoende wijze aantoonst dat haar een beslissing is verleend houdende weigering tot verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, daardoor alleen al doet blijken van het wettelijk vereiste belang bij" de nietigverklaring van deze beslissing. Dit betekent evenwel niet dat er in dat geval in hoofdte van die verzoekende partij" een onweerlegbaar vermoeden van belang bestaat. Concrete elementen kunnen dit vermoeden weerleggen.

2.2.2. Met betrekking tot de belangvereiste in het kader van de gezinshereniging wordt ambtshalve het volgende opgemerkt:

Met de artikelen 8 en 9 van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging

(85 12 september 2011), die in werking zijn getreden op 22 september 2011, wordt de regelgeving tot het bekomen van een verblijfswet op grond van gezinshereniging gewijzigd. De voormelde artikelen vervangen respectievelijk de artikelen '40bis en 40 ter van de vreemdelingenwet.

De voormelde Wet van 8 juli 2011 bevat geen overgangsbepalingen. Met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet, is deze nieuwe wet in beginsel onmiddellijk toepasselijk, niet alleen op wie zich in haar werkingssfeer begeeft, maar ook op wie zich reeds tevoren in die werkingssfeer bevond. Derhalve is een nieuwe wet in de regel niet enkel van toepassing op de toestanden die na haar inwerkingtreding ontstaan, maar ook op de toekomstige gevolgen van een onder de vroegere wet ontstane toestand, die zich voordoen of die voortduren onder de gelding van de nieuwe wet (RvS 11 oktober 2011, nr. 215. 708) voor zover die toepassing geen afbreuk doet aan reeds onherroepelijk vastgestelde rechten (Cass. 18 maart 2011, AR CI00015N; Cass. 28 februari 2003, AR CI0060SN; Cass. 6 december 2002, AR C000176N; Cass. 14 februari 2002, AR C000350N; Cass. 12 januari 1998, AR S970052F).

Artikel 40 bis, § 2, 4°, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals het van toepassing is op het ogenblik van de uitspraak, bepaalt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

() 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen."

Artikel 40 ter van de dezelfde wet luidt op het ogenblik van de uitspraak als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- familieleden vermeld in artikel 40 bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40 bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Aangezien er in hoofde van de verwerende partij een rechtsplicht is tot het nemen van een nieuwe beslissing na een eventueel tussen te komen annulatiearrest, moet zij in dit geval de wet toepassen zoals die geldt op het ogenblik van het nemen van de nieuwe beslissing. In die situatie zal de overheid niet alleen dienen rekening te houden met de motieven van het vernietigingsarrest maar dient zij ten gevolge van het adagium "tempus regit actum" de nieuwe wetgeving toe te passen (RvS 9 maart 2011, nr. 211.869). Het declaratieve karakter van de erkenning van een verblijfsrecht doet geen afbreuk aan deze conclusie daar het niet vermag een opgeheven recht te doen herleven.

2.2.3. Op het ogenblik van de uitspraak zijn de voornoemde artikelen 40 bis en 40 ter van de vreemdelingenwet van toepassing. Aangezien het loutere feit dat de verzoekende partij een aanvraag had ingediend op zich geen onherroepelijk vastgesteld recht creëert, zal de verwerende partij bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing tot weigering tot verblijf van meer dan drie maanden, de voorwaarden vervat in de thans geldende artikelen 40 bis en 40ter van de vreemdelingenwet dienen toe te passen. De voorwaarden van de voornoemde

bepalingen bieden de verwerende partij geen ruimte om de aanvraag tot gezinshereniging van een verzoekende partij als ascendent in functie van haar meerderjarig kind met de Belgische nationaliteit in te willigen. Op grond van dit gegeven alleen heeft de verzoekende partij in beginsel geen actueel belang meer bij haar beroep." (R.v.V. nr. 77.134 van 13 maart 2012)

Het beroep is onontvankelijk bij gebrek aan het vereiste belang."

2.3. Vooreerst moet worden vastgesteld dat de opgeworpen exceptie een onderzoek van de middelen behoeft. De verzoekende partij houdt immers voor dat de bestreden beslissing eerder diende genomen te worden en verwijst naar artikel 10.1 van de richtlijn 2004/38/EG. Bovendien meent zij in het derde middel dat andere bepalingen dan artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) van toepassing zijn. Bij een vernietiging kan niet uitgesloten worden dat de verwerende partij dient toepassing te maken van artikel 42, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in de interpretatie die het Grondwettelijk Hof in haar arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 heeft vooropgesteld onder meer vermeld in B.34.5: "Niettegenstaande artikel 42, § 1, eerste lid, verwijst naar paragraaf 4, tweede lid, ervan dat betrekking heeft op de aanvraag tot

gezinshereniging die wordt ingediend bij het gemeentebestuur, blijkt zowel uit de parlementaire voorbereiding van de bestreden bepaling, als uit het algemeen opzet van de artikelen 40 en volgende van de wet van 15 december 1980, dat de wetgever heeft gewild dat de termijn van zes maanden binnen welke over de aanvraag tot erkenning van het verblijfsrecht wordt beslist, in elk geval moet worden nageleefd. Daaruit volgt dat artikel 42, § 1, eerste lid, in die zin dient te worden geïnterpreteerd, zoals ook de Ministerraad betoogt, dat het alle aanvragen tot gezinshereniging met betrekking tot een burger van de Unie en zijn familieleden beoogt, ongeacht of die aanvragen worden ingediend bij een gemeentebestuur of bij een diplomatieke of consulaire post in het buitenland.”

Bovendien vergt de exceptie een onderzoek van het derde middel.

2.4. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet juncto artikel 10.1 van de richtlijn 2004/38/EG luidt deze bepaling ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Rekening met hetgeen onder punt 2.3. is gesteld, is het niet voor betwisting vatbaar dat de verwerende partij ertoe gehouden is haar beslissing te nemen binnen de termijn van zes maanden.

In casu blijkt uit het administratief dossier dat de aanvraag is ingediend op 19 februari 2013 en dat de bestreden beslissing is genomen op 9 augustus 2013, hetzij na een termijn, zoals de verzoekende partij aangeeft van vijf maanden en 18 dagen. De verwerende partij heeft bijgevolg gereageerd ruim voordat de zes maanden binnen dewelke zij haar beslissing diende te nemen, was verstreken. Bijgevolg dienden evenmin redenen van openbare orde aanwezig te zijn om de beslissing te nemen. Rekening houdend met de tal van aanvragen waarmee de verwerende partij geconfronteerd is, is deze beslissingstermijn kennelijk redelijk en kan de beslissing geacht zijn “zo snel mogelijk” te zijn genomen. De verzoekende partij toont geen schending van artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet aan, ook niet in samenlezing met artikel 10.1 van voormelde richtlijn. Het eerste middel is ongegrond.

2.5. Het tweede middel luidt:

“Schending van artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet

Krachtens de laatste zin van deze bepaling wordt bij de erkenning van het recht op verblijf rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

In het eerste beroep ingediend op 30 april 2013 wordt gemeld dat verzoekster zwanger is, en een attest van zwangerschap wordt als stuk bij het beroep gevoegd.

De bevalling is voorzien binnen enkele weken.

Nu verzoekster moeder zal worden van een Belgisch kind -vermits haar echtgenoot Belg is en gelet op de bescherming van het gezinsleven tussen vader, moeder en hun pasgeboren kind, gewaarborgd o.m. door artikel 8 EVRM, is de zwangerschap zeker een element waarbij verwerende partij rekening dient te houden bij het nemen van haar beslissing. Dit gebeurt niet.

Bijgevolg wordt de ingeroepen bepaling geschonden.”

2.6. De verwerende partij bespreekt het middel niet.

2.7. Waar de verzoekende partij de verwerende partij verwijt geen rekening te houden met het attest van zwangerschap aan de verwerende partij kenbaar gemaakt ter gelegenheid van een eerder ingediend beroep, ziet de Raad niet in hoe dit gegeven de bestreden beslissing had vermogen te wijzigen. Een zwangerschap op zich geeft geen verblijfsrecht van rechtswege en de verzoekende partij dient, indien zij een verblijfsrecht wenst te verkrijgen de geëigende procedure te volgen om een (nieuwe) aanvraag in te

dienen in functie van het Belgisch kind indien dit geboren wordt. Een zwangerschap op zich doet geen afbreuk aan het bestaan van de leeftijdsvereiste die wettelijk wordt opgelegd en waarvan de verzoekende partij niet betwist dat zij deze leeftijdsvereiste nog niet bereikt had op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) en de door dit artikel geboden bescherming van het gezinsleven tussen vader, moeder en “hun pasgeboren kind” heeft de verzoekende partij geen gegevens aan het licht gebracht waaruit zou kunnen afgeleid worden dat het gezinsleven niet elders, en meer bepaald in Turkije kan plaatsgrijpen, desgevallend tijdelijk tot dat aan de leeftijdsvereiste is voldaan. Dienaangaande blijkt uit het derde middel dat de echtgenoot van de verzoekende partij naast de Belgische nationaliteit ook over de Turkse nationaliteit beschikt en dat de verzoekende partij recent naar België is gekomen terwijl zij in Turkije in het huwelijk is getreden. Een zwangerschap doet aan deze vaststellingen geen afbreuk.

Er wordt eraan herinnerd dat inzake immigratie het EHRM er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Ver-enigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de verplichting van een staat om gezinsleden van personen die er reeds verblijven toe te laten op het grondgebied afhankelijk zijn van individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemene belang. Een billijke afweging dient te worden gemaakt tussen de belangen van het individu en het algemeen belang.

Elementen die in het kader van een billijke afweging in rekening worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt voorgezet.

Deze elementen worden afgewogen tegen eventuele elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 70).

Verzoekende partij blijft in gebreke om met concrete gegevens te verduidelijken of aannemelijk te maken dat haar gezin haar niet zou kunnen begeleiden omwille van onoverkomelijke sociale, culturele of taalgebonden hinderpalen. Er kunnen in deze stand van het geding geen onoverkomelijke hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven in Turkije.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Een schending van artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet wordt niet vastgesteld. Het tweede middel is ongegrond.

2.8. In een derde middel voert de verzoekende partij aan:

“Schending van artikel 10, § 1, lid 1, 1° van de Vreemdelingenwet juncto de standstillbepalingen uit enerzijds artikel 41, § 1 van het aanvullend protocol van 23 november 1970 (Vo. Raad 72 EEG nr. 2760/72 en goedgekeurd bij de wet van 18 augustus 1972) bij de op 12 september 1963 te Ankara ondertekende Overeenkomst waarbij een associatieovereenkomst tot stand wordt gebracht tussen de

Europese Gemeenschap en Turkije, goedgekeurd bij de wet van 15 juli 1964 en anderzijds artikel 13 van het Besluit nr. 1/80 van de Associatieraad EEG-Turkije, en eveneens artikel 7 van dit Besluit, in samenhang met de artikelen 10 en 12 van de oorspronkelijke Vreemdelingenwet van 15.12.1980

Zoals in het eerste beroep vermeld, heeft de echtgenoot van verzoekster de Turkse en Belgische nationaliteit. Verwerende partij was bij het nemen van de huidig aangevochten beslissing bijgevolg daarvan op de hoogte. Voor zoveel als nodig worden enkele blz. van het Turks paspoort van de echtgenoot als stuk 2 bij dit beroep meegedeeld.

Verzoekster als Turkse onderdaan en echtgenoot van een wettig in België verblijvende Turkse onderdaan, kan zich beroepen op meer gunstige bepalingen dan de gemeenrechtelijke bepalingen uit de artikelen 10 en 12bis van de (huidige versie van de) Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Dankzij artikel 10 § 1, lid 1, 1° van de Vreemdelingenwet kan verzoekster zich beroepen op een internationaal verdrag, m.n. het Aanvullend Protocol van 23.11.1970 bij de Associatieovereenkomst tussen de EEG (thans EU) en Turkije en op het Besluit nr. 1/80 dat tot stand gekomen is binnen de Associatieraad, opgericht in het raam van voormelde Associatieovereenkomst; ook wanneer de echtgenoot de dubbele Turkse en Belgische nationaliteit heeft, kan zij zich hierop beroepen.

Deze Associatieovereenkomst werd o.m. aangevuld met Aanvullend Protocol van 23.11.1970, waar in art. 41, lid 1 een standstillbepaling werd opgenomen die luidt als volgt:

"De Overeenkomstsluitende Partijen voeren onderling geen nieuwe beperkingen in met betrekking tot de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten."

In het raam van de opgerichte Associatieraad EEG-Turkije kwam op 19 september 1980 het Besluit 1/80 tot stand met het oog op de realisatie van het vrije werknemersverkeer tussen Turkije en de EEG. Ook dit besluit kent een standstillbepaling in artikel 13, dat luidt als volgt:

"De lidstaten van de Gemeenschap en Turkije mogen geen nieuwe beperkingen invoeren met betrekking tot de toegang tot de werkgelegenheid van werknemers en hun gezinsleden wier verblijf en arbeid op hun onderscheiden grondgebied legaal zijn."

Beide standstillbepalingen hebben volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie rechtstreekse werking. Ze kunnen bijgevolg worden ingeroepen, en worden dan ook ingeroepen, door verzoekster als echtgenote van een Turkse werknemer, genietster van artikel 6 Besluit 1/80, die verblijfsrecht heeft in België. Artikel 7 van Besluit 1/80 geeft een verblijfsrecht aan de echtgenote van een werknemer, op voorwaarde van samenwonen, wat niet betwist wordt.

Uit HvJ Comm./Nederland, 29.4.2010, C-92/07, r.o. 50 kan afgeleid worden dat de twee standstillbepalingen op alle Turkse onderdanen van toepassing zijn en dat het onderscheid tussen dienstverleners/zelfstandigen en werknemers bijgevolg niet meer relevant is.

Voor zoveel als nodig wordt verwezen naar de bewijzen van inkomsten van de echtgenoot die verzoekster bij haar aanvraag indiende, en waaruit blijkt dat hij werkt als werknemer.

De standstillbepalingen verzetten zich ertegen dat een lidstaat een nieuwe maatregel vaststelt die tot doel of tot gevolg heeft dat aan het verblijf van een Turkse onderdaan strengere voorwaarden worden gesteld dan deze die golden op het moment waarop het Aanvullend Protocol of Besluit 1/80 voor de betrokken lidstaat in werking trad. Een lidstaat kan zijn immigratiebeleid ten aanzien van Turkse onderdanen en hun gezinsleden niet verstrengen. '

In de Belgische context moet worden vastgesteld dat de wetgever op 06.08.1993 en nadien op 8.7.2011 een verstrenging van het gemeen recht inzake toelating tot het verblijf van meer dan drie maanden heeft ingevoerd ten opzichte van de eerste versie van de wet van 15.12.1980.

De oorspronkelijke versie van de artikelen 10 en 12 van de Vreemdelingenwet gaat als volgt:

Art. 10:

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikel 12, zijn van rechtswege tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk toegelaten :

(10_30)

4 ° de vreemdeling die de echtgenoot is van een tot een verblijf in het Rijk toegelaten of gemachtigde vreemdeling of van een tot vestiging gemachtigde vreemdeling en die met deze samenleeft, alsmede hun kinderen die niet de leeftijd hebben bereikt welke de Belgische wet voor de burgerlijke meerderjarigheid heeft bepaald en die te hunnen laste zijn en met hen samenleven.

Art. 12

De vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, wordt door het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats in het vreemdelingenregister ingeschreven.

De Koning bepaalt de wijze van inschrijving en het model van de verblijfsvergunning die bij de inschrijving wordt afgegeven en daarvan bewijs levert.'

De aanvraag tot inschrijving moet door de vreemdeling ingediend worden binnen acht werkdagen nadat hij het Rijk is binnengekomen indien hij de machtiging tot verblijf in het buitenland heeft verkregen. Zij moet worden ingediend binnen acht werkdagen na de ontvangst van die machtiging indien deze in het Rijk werd verkregen.

De Koning kan, bij een in Ministerraad overlegd besluit en bij een algemene voorziening, in uitzonderlijke omstandigheden een kortere termijn vaststellen.

Wanneer de aanvraag ingediend wordt door een vreemdeling die verklaart dat hij zich in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, brengt het gemeentebestuur, alvorens er gevolg aan te geven, daarvan de Minister van Justitie of zijn gemachtigde op de hoogte en verzekert zich van zijn akkoord. In afwachting van die beslissing wordt hem een document afgegeven waaruit blijkt dat die aanvraag werd ingediend.

In casu kan verzoekster zich beroepen op de standstillbepalingen uit artikel 41, lid 1 Aanvullend Protocol en uit artikel 13 van het Besluit 1/80, via de bepaling uit het (huidige) artikel 10, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet, dat verzoekster toelaat zich omtrent haar recht op verblijf te beroepen op een internationaal verdrag. Het Aanvullend Protocol en het Besluit 1/80 van de Asssociatieraad zijn beiden inderdaad internationale verdragen (voor het Besluit 1/80 is het wellicht preciezer te stellen dat het gaat om een besluit bij een internationaal verdrag - nl. de Associatieovereenkomst EEG-Turkije van 1963 opgerichte Associatieraad - waardoor dit Besluit 1/80 zelf ook dezelfde waarde heeft). Bovendien werd in de rechtspraak van het Hof van Justitie uitdrukkelijk bepaald dat deze bepalingen rechtstreekse werking hebben, zodat verzoekster zich erop kan beroepen.

M.a.w. ten aanzien van verzoekster gelden de bepalingen van de vreemdelingenwet zoals die bestond bij de inwerkingtreding ervan, aangezien verscheidene wetswijzigingen restrictievere voorwaarden hebben opgelegd aan de vreemdeling van gemeen recht;

Uit de toenmalige artikelen 10 e.v. van de Vreemdelingenwet blijkt immers dat de vreemdeling die zich wil verenigen of herenigen met zijn gezinslid, niet wettig in België moet verblijven op het ogenblik van de indiening van zijn aanvraag tot verblijf, en niet moet aantonen dat er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die het hem verhinderen terug te keren naar zijn land, om de aanvraag tot toelating tot verblijf te mogen indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats; hem wordt integendeel de vrije keuze gelaten om zijn aanvraag in te dienen hetzij in de Belgische diplomatieke post in zijn buitenland, hetzij bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.

Na de inwerkingtreding van de wet van 15.12.1980, en alleszins op vandaag, legt artikel 12bis, lid 2, 3° Vreemdelingenwet aan de vreemdeling van gemeen recht wel op om met een visum gezinshereniging België binnen te komen of de buitengewone omstandigheden aan te tonen die hem verhinderen de aanvraag bij de Belgische diplomatieke post van zijn land in te dienen, zodat alleszins vaststaat dat de vreemdelingenwet sindsdien minstens op dit punt strengere voorwaarden oplegt aan de vreemdeling van gemeen recht.

Het oorspronkelijke artikel 10 bevatte ook geen minimumleeftijd voor de echtgenoten. Sedert de wetswijziging op 6 augustus 1993 bedroeg de minimumleeftijd voor beide echtgenoten 18 jaar - voorwaarde waaraan voldaan wordt door verzoekster en haar echtgenoot- en slechts sedert de wet van 8 juli 2011 geldt een minimumleeftijd opgelegd aan beide echtgenoten van 21 jaar.

De minimumleeftijd van 21 jaar is een nieuwe beperking die niet aan verzoekster tegenstelbaar is.

*Daarnaast blijkt dat verzoekster binnen het toepassingsgebied *ratione personae* valt van het toenmalige artikel 10, 4° van de Vreemdelingenwet, vermits de bijlage 19ter vermeldt dat ze een huwelijksakte voorlegt.*

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing de ingeroepen rechtsgronden door ten aanzien van verzoekster de standstillbepalingen niet toe te passen, maar haar integendeel te onderwerpen aan de gemeenrechtelijke regeling van de huidige versie van de Vreemdelingenwet, artikelen 10 e.v., in de mate dat deze voor beide echtgenoten een minimumleeftijd van 21 jaar vereist om verblijf te bekomen."

2.9. De verwerende partij bespreekt het middel niet.

2.10. De verzoekende partij meent ten onrechte dat de verwerende partij spontaan diende rekening te houden met de dubbele nationaliteit van de echtgenoot van de verzoekende partij, meer bepaald met diens Turkse nationaliteit. Zij meent dat toepassing moest gemaakt worden van de door haar aangehaalde bepalingen.

2.11 Deze redenering kan niet gevolgd worden. Uit haar aanvraag van 19 februari 2013 (bijlage 19ter) blijkt dat zij deze indiende in toepassing van artikel 40bis of artikel 40ter van de vreemdelingenwet en louter in haar hoedanigheid van echtgenote van een Belgisch onderdaan. Nimmer heeft zij om de toepassing verzocht van de door haar thans aangehaalde bepalingen. De verwerende partij is er slechts toe gehouden een antwoord te bieden op de aanvraag die werd ingediend. De verzoekende partij heeft geen aanvraag ingediend in toepassing van de artikelen 10 en 12 van de vreemdelingenwet en heeft evenmin zich beroepen op "het aanvullend protocol van 23 november 1970 bij de op 12 september 1963 te Ankara ondertekend *Overeenkomst waarbij een associatieovereenkomst tot stand wordt gebracht tussen de Europese Gemeenschap en Turkije, goedgekeurd bij de wet van 15 juli 1964*

en anderzijds artikel 13 van het Besluit nr. 1/80 van de Associatieraad EEG-Turkije, en eveneens artikel 7 van dit Besluit, in samenhang met de artikelen 10 en 12 van de oorspronkelijke Vreemdelingenwet van 15.12.1980”.

Haar betoog is niet dienstig. Het derde middel is in de mate dat het al ontvankelijk is, ongegrond.

Gelet op het voorgaande dient de exceptie niet verder beantwoord te worden.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie november tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN